

Barbu Inolu — București: „Aș dori să vă trimit și eu câteva «texte» — cum le mai spuneți dumneavoastră pieselor de teatru — dar numai cu condiția ca să-mi publicați și mie opinia la cele pe care le veți spune dumneavoastră despre «producția» mea. Vă rog să-mi răspundeți în legătură cu această propunere“. Am citat din scrisoarea dumneavoastră și vă rog să rețineți: cînd noi am înființat această rubrică, am făcut-o în primul rînd din necesitatea de a crea un **birou de lucru** cu autorii de dramaturgie, nu numai cu cei începători, și prin acest spațiu să încercăm să reținem și să semnalăm celor în drept (teatre, edituri) propunerile interesante; unui autor căruia i s-a răspuns în aceste pagini i se dă posibilitatea să intre în „clubul“ celor care scriu dramaturgie, fie că sint asimilați direct în top, fie că sint, deocamdată, la faza **mai trimiteți sau la faza deocamdată**, nu. Este un efort pe care redacția noastră îl face fără a-i impune solicitantului (cum procedau, cîndva, revistele de cultură), să prezinte chitanța de abonat. Autorul textului poate ajunge, așadar, chiar și în situația de a fi invitat în cenaclu fără ca administratorul nostru să verifice dacă respectivul candidat este într-adevăr cititorul revistei. **La Poșta literaturii dramatice** sint menționate lunar în jur de 30 de nume. Nu pun în discuție numărul de pagini realmente citite, cu ipoteza dumneavoastră, de a transforma spațiul afectat rubricii într-un joc inutil de-a polemica sint de acord, nu sint de acord

etc. Dacă v-ați adresat revistei, înseamnă că v-ați asumat și riscul unui răspuns negativ. Or, dacă sinteți cititorul nostru, sinteți bineînțeles la curent cu serviciile reale ale rubricii, între care ar trebui să contorizați chiar și acest răspuns.

Natașa Gălățeanu — Timișoara: **Adevărul e la cinci minute distanță** (piesă în două părți, 78 pagini) pune în discuție cazul unui intrigant, talent nativ de altfel în această materie. Acțiunea se petrece pe o navă românească de pescuit, aflată, firește, în apele internaționale. Pe vas, alături de echipă și de specialiștii în industria alimentară, se află și scriitorul **George Vlădescu**, pentru prima dată în largul oceanului, care va primi „botezul“ trecerii liniei imaginare a Ecuatorului etc., etc. **Adevărul** protagonist este însă ofițerul **Bazil Pahome**, studiat atent de **George Vlădescu**, în toate ipostazele lui de cameleon, care — descoperă scriitorul — nu acționează numai pentru miza posibilă (funcția de secund a pescadorului), ci și în virtutea unui „metabolism“ incorrigibil, moștenit de la antecesorii săi fanarioți. Ideea aceasta îi este „servită pe tavă“ de însuși **Pahome**, cu ocazia banchetului de Anul Nou, lângă un pahar de vin, desigur în plus. Sint de remarcant portretele psihologice ale telegrafistului (**Marin Timpa**, brașovean desigur, ratînd prin profesia sa un destin de schior de performanță), bucătarului (**Mihnea Dădîrlat**, divorțat „de mai multe ori“, plătînd tot atîtea pensii alimentare) și electricianului (**Victor Mă-**

lăescu, fiul unui ginecolog, crescut într-o atmosferă libertină, avînd cazier la miliția de moravuri, dar și citeva „proptele“ în Direcția de navigație a Ministerului Transporturilor). Este interesant faptul că nu ați apelat la o manieră polițistă în rezolvarea situațiilor conflictuale. Ceea ce nedumerește este că deși aveți în mină un roman, ați preferat să-l deturnați într-o piesă de teatru, în ciuda faptului că, la ora actuală, încă nu posedați suficiente cunoștințe privind construcția dramatică, arta replicii destinate rostirii. Textul este înțesat de didascalii, fiecare dintre ele cu certă valoare de proză literară. Ca și alți începători în ale teatrului, refuzați să aduceți întîmplările în fața virtualului spectator, majoritatea dintre ele, ba chiar cele mai importante, petrecîndu-se ...în culise. În plus, vă semnalăm citeva inadvertențe în direcția terminologiei marinărești: nu se spune **bun-găr** ci **buncăr**, nu **geamantură** ci **geamandură** și nu **vondă ancora!** ci **funda ancora!**, expresie vocalivă derivată din a **fundarisi** **ancora**, acțiune ce presupune eliberarea ancorei și căderea ei liberă în apă. Cum acești termeni (și alții!) sint folosiți de comandantul navei, notați meticolos de scriitorul cu pricina, este exclusă eroarea intenționată, să spunem, pentru îmbunătățirea valorii orale a replicilor. O explicație am putea găsi în ipoteza că întîmplarea de pe nava **Pictrosul** v-a fost povestită de cineva care are legături cu marina. Dar asta e o chestiune care vă privește numai pe dumneavoastră și nu pe cititor, care nu poate fi dispus să acorde

rabat la calitate, în ceea ce privește dramaturgia, fi-rește.

María Singlorzan — **Fetești : Fata și ciobanii** (trei acte, patru tablouri, 95 pagini) are la bază o întâmplare trăită în anii 1949 — 1950 de către Coca Șoimaru, activistă a U.T.C., trimisă în munți, pe Pen-teleu, la stînele ciobănești, pentru a înmîna 15 carnete roșii tinerilor de acolo, proaspăt confirmați mem-bri ai organizației. Dru-mul este dificil, există „o cursă” o dată pe săptă-mină... Pentru a se rezolva cît mai repede pro-blema, activista de 18 ani este transportată, legată cu lanțuri, cu telefericul întreprinderii forestiere. Coca nu se sperie (dăduse și alte examene de vite-jie), chiar admiră înălți-mile și adîncimile, deși i se atrăsese atenția să nu privească în jos (replică de citit la propriu și la figu-rat), întrucît ar putea să amețească. Ajunsă la marginea pădurii, fata trebuia să se dezlege din „fiare” și să bată într-o toacă de metal, pentru ca ciobanii, auzind semnalul, să fie avertizați că vine cineva. Preocupată de solemnitatea momentului ce avea să urmeze, Coca uită de semnal. O ia pe drum „în sus” și, într-o poiană, este imobilizată într-un cerc alcătuit de numeroșii cîini ai stînei. În fine, mioriticii carpa-tini, văzînd-o chiricită și încrămențată, n-o atacă și, după o bucată de vreme, își părăsesc pozițiile, ne-măluînd-o în seamă. A-tunci ea țîșnește în fugă nebună, pe plai, pînă se prăbușește, pierzîndu-și geanta, între oi. De-a drep-tul. Dar despre această în-tîmplare aflăm abia în actul al treilea, cînd pu-tem să înțelegem mai bine de ce a urcat Coca Șoimaru, cu automobilul proprietate personală, pe drumul fo-restier, cu noua ei legiti-mație, de pensionară, în

geantă. Nucleul conflictu-lui propriu-zis este inspi-rat, poate, din Dumitru Radu Popescu (**Ca frunza dudului din rai**). Nou-tatea textului dumnea-voastră ar consta în lon-geviva prezență a unui „cavaler al crucii de fier” — obsesia îndelun-gată a Cocăi (este vorba de patru decenii) fiindcă ba-ciul stînei nu era cu a-devărat un oier — și în gestul punitiv al fostei ac-tiviste, aceasta luînd în-treaga afacere pe cont propriu.

Fondul de replici nu ni-s-a părut neinteresant. Nu la acest nivel aveți dumneavoastră foarte mult de recuperat (asimilat). Neajunsurile țin de con-strucția dramatică, pro-priu-zisă. Nu este vorba numai de dozarea situa-țiilor ci și de anemia lor cronică în ceea ce privește forța de expresie. Dacă replicile sînt vii, pentru că știți să formulați în manieră orală, avînd și un incontestabil simț al muzicalității limbii ro-mâne, scenele nu le pri-viți ca pe un „întreg” și nu aveți conștiința că pie-sa trebuie să fie o sumă geometrică de „întreguri”. De aici, o neplăcută sen-zație de desăilare, de mo-notonie și chiar de absen-ță a conflictului, cu toate că el există și crește surd în conștiința doamnei în vîrstă, venită în vizită la stîna pentru a cere capul unui om. Mai mult nerv, luînd de pildă ca model nu comediiile tragice, gro-tești ale lui Fr. Dürren-matt, ci incisivitatea cu amplitudine simbolică a dramaturgiei practice de Paul Everac în ultima pe-rioadă, ar putea vitaliza încercările dumneavoastră.

MAI TRIMITEȚI : Tu-dorică Lupșa — Arad (**În-gerul și bobul de griu**, 3 acte, 81 pagini), Ducu Ste-fonescu — Alba Iulia (**În orice om se face scară**, piesă în două părți, 93 pagini), Vasile Balu Ni-

coară — București (**Cine iubeste fără inimă**, 2 acte, 75 pagini), Angelo Finți — Cluj-Napoca (**Amnarul**, un act, 42 pagini), Nae Ară-mescu — Roșiori (**Trapezul roz**, două acte, 60 pagini). Decebal Negreanu — Rim-nicu-Vilcea (**Chira Chira-lina**, 3 acte, 71 pagini), Tudor Pitaru — Brașov (**Brațul de lemn**, piesă în două părți, 69 pagini), Sile Avisalon — Buzău (**Salamandra**, 3 acte, 37 pagini), Ion Bugariu — Făgăraș (**Arborii nu uită**, trei acte, 74 pagini), Ian-cu Dulce — Roman (**S-a întimplat pe Cernegura**, două părți, 68 pagini), Sandu Neajlov — Olteni-ța (**A treia Dunăre**, trei acte, 75 pagini), Angela Tismăneanu — Galați (**Tu și dublul tău**, un act, 35 pagini), Ioana Nurcescu — Craiova (**Bate fierul**, două acte, 70 pagini).

DEOCAMDATĂ, NU Marilena Tipseie — Cluj-Napoca ; Virgil Despina — București ; Marcel Ani-noiu — București ; Pavel Sandu Ionel — Botoșani ; Finuța Lespede — Buzău ; Manuela Dorănescu — Focșani ; Amelia Gheorghe — Sibiu ; Marin Ion Ușu-relu — Turda ; Vasilica Sadoveanu — Tg. Jiu ; Io-nel Bizoi — Craiova ; Vla-dimir Antonescu — Ro-șiori.

PAUL TUTUNGIU

Portofoliul nostru

(care stă și la dispoziția secretarilor literari din țară)

- Marin Sorescu — **Vă-rul Shakespeare**
- Paul Everac — **La marginea lumii**
- Ion Bucheru — **Me-sagerul**
- Horia Gârbea — **Al treilea as**
- Radu Iftimovici — **A cincea cameră a inimii**
- Paul Ioachim — **Ani-versarea**
- Dinu Grigorescu — **Rallul faraonilor**